

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/96/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3823010535
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Dunčko
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3823010535.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Dunčka a sudcov JUDr. Juraja Valáška a Mgr. Jána Odnogu na verejnom zasadnutí konanom dňa 26. októbra 2023 prejednal odvolanie obžalovaného A. B., nar. XX.X.XXXX v C., trvale bytom Mesto D., t.č. vo výkone väzby v Ústave na výkon väzby Ilava, ktoré podal proti rozsudku Okresného súdu Prievidza sp. zn. 1T/68/2023 zo dňa 5.9.2023 a takto jednomyselne

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného A. B. z a m i e t a, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 1T/68/2023 zo dňa 5.9.2023 bol obžalovaný A. B. uznaný vinným zo zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. d), ods. 3 písm. f) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Tr. zák., pretože dňa 09.05.2023 v čase približne okolo 15.00 hodine na autobusovej zastávke ZŠ Energetikov v Prievidzi, pristúpil k poškodenému maloletému A. B., nar. XX.XX.XXXX, ktorý v ruke držal mobilný telefón zn. Samsung Galaxy J5 2016 Dual gold, model: SM-J510FN/DS, IMEI 1: 366773/08/813731/3, IMEI 2: 366774/08/813/731/1 s pamäťovou kartou a so SIM kartou s telefónnym číslom XXXX XXX XXX, v knižkovom obale bledomodrej farby s motívom mačky v slnečných okuliaroch, povedal mu „daj sem ten mobil,“ následne mu tento mobilný telefón vytrhol z ruky, v ktorej ho poškodený držal a rozutekal sa s ním do blízkeho lesoparku približne 100 m od autobusovej zastávky, kde mobil rozobral tak, že z neho vybral batériu a túto spolu s mobilným telefónom vložil do igelitového vrečka, čím poškodenému spôsobil škodu vo výške 69,50 eur, pričom vzhľadom na výzor poškodeného mu muselo byť zrejmé, že sa jedná o dieťa.

Bol za to odsúdený podľa § 212 ods. 3 Tr. zák. s použitím §§ 36 písm. l), 37 písm. m) Tr. zák. a § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. per analogiam na trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a 8 mesiacov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. bola obžalovanému uložená povinnosť nahradiť poškodenej E. B. škodu vo výške 69,50 €.

Tento rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože ho v zákonnej lehote obžalovaný napadol odvolaním čo do výroku o treste.

V písomných dôvodoch odvolania prostredníctvom obhajcu obžalovaný namietal neprimeranú prísnosť uloženého trestu. Poukázal na to, že k spáchaniu trestného činu sa priznal, tento úprimne oľutoval a na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie, že je vinný, hoci poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. n) Tr. zák. mu nebola priznaná. Jednalo sa u neho o skratové konanie, čomu nasvedčuje aj to, že sa nesnažil mobilný telefón poškodeného ukryť alebo predať. Pri skutku nedošlo k žiadnemu ublíženiu na zdraví poškodeného a toto nezanechalo na ňom ani trvalé následky. Poškodenému sa nevyhrážal, ani ho fyzicky nenapadol. Je ochotný nahradiť spôsobenú škodu. Keď za ním prišla polícia do lesa, neutekal a mobilný telefón odovzdal dobrovoľne. V listoch adresovaných vyšetrovateľovi aj súdu sa poškodenému

ospravedlnil. Poukázal ďalej na to, že sa nachádza v zlej sociálnej situácii, je bezdomovcom, prespáva v lese. Skutok spáchal v dôsledku núdze a vplyvom tiesnivých osobných pomerov. Podľa záverov znaleckého dokazovania, jeho pobyt na slobode nie je pre spoločnosť nebezpečný, netrpí psychotickou poruchou a nie je potrebné ukladať mu ani ochranné protitoxikomanické liečenie. Vo výkone väzby si riadne plní svoje povinnosti, nedopustil sa disciplinárneho previnenia, je zaradený do práce. Ďalej uviedol, že skutok, pre ktorý bol uznaný vinným, bol do 31.12.2016 kvalifikovaný odlišne, pričom bol za neho ustanovený trest odňatia slobody vo výmere 0 až 2 roky. Vzhľadom na okolnosti prípadu, ako aj spôsobené následky a jeho osobné pomery, je súčasná trestná sadzba neprimerane vysoká. Uvedomuje si, že súd prvého stupňa mimoriadne znížil trest odňatia slobody, avšak aj tento je stále neprimerane prísny. Dodal, že v rámci súdnej rozhodovacej činnosti existuje viacero súdnych rozhodnutí aj s použitím § 38 ods. 5 Tr. zák., kde súdy ukladali nižšie tresty pod dolnou hranicou trestnej sadzby. Vzhľadom k tomu navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v časti týkajúcej sa výroku o treste a uložil mu miernejší trest.

Obžalovaný vo vlastnoručne písaných dôvodoch odvolania uviedol, že vzhľadom na okolnosti prípadu, ako aj spôsobený následok je súčasná zákonná trestná sadzba pre stíhaný skutok neprimerane prísna. Pred 1.1.2017 bolo možné za rovnaké konanie uložiť trest odňatia slobody do dvoch rokov. Poukázal na časovú pôsobnosť ukladania trestov uvedenú v § 2 Tr. zák., v rámci ktorej je možná retroaktivita pri ukladaní trestu, ak by to bolo pre páchatel'a priaznivejšie. Vzhľadom na ním urobené vyhlásenie o vine na hlavnom pojednávaní je uložený trest v porovnaní s inými rozhodnutiami súdov vysoký. Súd prvého stupňa pri ukladaní trestu bol ovplyvnený jeho trestnou minulosťou, čo ovplyvnilo jeho úsudok. Ďalej poukázal na to, že pokiaľ dĺžka konania s prihliadnutím na obtiažnosť veci, postoj páchatel'a a procesný postup príslušných orgánov výrazne prekračuje dĺžku konania v porovnateľných veciach, je takou okolnosťou prípadu, ktorá môže odôvodniť použitie mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. Ďalej namietal, že súd prvého stupňa nezohľadnil ani stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky týkajúce sa otázky nepoužitia príťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zák. v rámci zbiehajúcej sa trestnej činnosti. Ďalej poukázal na judikát, v zmysle ktorého konanie páchatel'a, ktorým si prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní a spôsobí tak škodu nižšiu ako nepatrnú, nenapĺňa so zreteľom na § 2 Tr. zák. po 1. septembri 1999 znaky základnej skutkovej podstaty trestného činu krádeže, a to ani v prípade, ak bol za taký čin v predchádzajúcich dvoch rokoch potrestaný. Tieto zákonné podmienky neboli v jeho prípade naplnené. Ďalej uviedol, že v prípade trestných činov majetkovej povahy je okrem trestných sadzieb ďalším dôležitým kritériom pre posudzovanie trestnosti činu aj výška spôsobenej škody, ktorá je nielen kvalifikačným kritériom, ale aj kritériom určujúcim stupeň nebezpečnosti konania a tiež jedno z hľadísk pri určovaní druhu trestu a jeho výmery. Súd prvého stupňa pri určovaní druhu trestu a jeho výmery nevyužil ani jednu z týchto možností v jeho prospech a postupoval pritom tak, akoby bol skutok spáchaný závažnejším spôsobom konania. Navyše postup súdu prvého stupňa je aj účelový a nerešpektujúci zásadu humanity a úmernosti sankcie k spáchanému trestnému činu. Dodal, že pri prihliadnutí na okolnosti prípadu a spôsobený následok je výmera trestu v porovnaní s inými rozhodnutiami súdov neprimerane prísna. Vzhľadom k tomu navrhol, aby odvolací súd buď vrátil vec súdu prvého stupňa na nové rozhodnutie alebo rozhodol sám za použitia zmierňovacieho ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. a pre výkon trestu ho zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Odvolací súd vzhľadom na výslovnú písomnú žiadosť obžalovaného v súlade s ustanovením § 293 ods. 6, ods. 7 Tr. por. vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovaného.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní v rámci konečných návrhov:

- Prítomný prokurátor krajskej prokuratúry navrhol odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por.
- Obhajca obžalovaného sa v plnom rozsahu pridrižoval písomných dôvodov odvolania, ako aj tam uvedeného návrhu rozhodnutia a dodal, že vzhľadom na okolnosti prípadu, spôsobený následok, ako aj osobné pomery obžalovaného považuje uložený trest za neprimerane prísny.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací podľa § 317 ods. 1 Tr. por. na verejnom zasadnutí preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku (o treste), ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, pričom dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o procesný postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu prvého stupňa, v tomto smere nebola v odvolaní vytykaná žiadna chyba a odvolací súd sám nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Výrok o vine urobil súd prvého stupňa po tom, čo postupom podľa § 257 Tr. por. prijal vyhlásenie obžalovaného o tom, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe.

Podstatou odvolania obžalovaného bola jednak nesprávnosť uloženého trestu spočívajúca v nesprávne určenom pomere poľahčujúcich a priťažujúcich okolností a tiež neprimeranosť uloženého trestu.

Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že u obžalovaného zistil jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zák., teda že sa k spáchaniu trestného činu priznal a tento úprimne oľutoval a jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zák., že už bol za trestný čin odsúdený, na ktoré odsúdenie bolo potrebné prihliadať. Napomáhanie pri objasňovaní trestnej činnosti nezohľadnil ako poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Tr. zák., nakoľko už bola zohľadnená v rámci mimoriadneho zníženia trestu pod dolnú hranicu upravenej trestnej sadzby podľa § 39 ods. 2 Tr. zák. Zistil teda u neho vyrovnaný pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností a trest mu ukladal aj za použitia § 38 ods. 5 Tr. zák., nakoľko už bol v minulosti odsúdený pre zločin, avšak nakoniec mimoriadne znížený pod dolnú hranicu trestnej sadzby vo výmere 4 roky a 8 mesiacov, nakoľko aj dolnú hranicu upravenej trestnej sadzby vo výmere 6 rokov a 6 mesiacov považoval za neprimerane prísnu, pričom mal za to, že na prevýchovu obžalovaného bude postačovať aj trest kratšieho trvania.

Odvolací súd úvodom uvádza, že sa plne stotožnil s názorom súdu prvého stupňa nielen pokiaľ ide o druh a výmeru uloženého trestu odňatia slobody (aj z pohľadu ustanovenia § 34 ods. 6 Tr. zák.), ale aj pokiaľ ide o správne určený pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. Súd prvého stupňa sa dôsledne riadil všetkými zásadami pre ukladanie trestov v zmysle § 34 Tr. zák. a správne pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadal najmä na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosti nápravy, pričom trest uložil za použitia § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. per analogiam mimoriadne znížený pod dolnú hranicu upravenej trestnej sadzby. Odvolací súd preto nezistil žiadny dôvod pre zrušenie napadnutého rozsudku vo výroku o treste z dôvodu jeho nesprávnosti (§ 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por.) alebo neprimeranej prísnosti (§ 321 ods. 1 písm. e/ Tr. por.).

Vzhľadom na postup súdu prvého stupňa pri mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu upravenej trestnej sadzby za použitia § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. per analogiam odvolací súd nepovažoval odvoláciu námietku obžalovaného o nepriznaní poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n) Tr. zák. za dôvodnú.

Odvolací súd len pripomína svoju ustálenú súdnu prax, podľa ktorej sa na vyhlásenie obžalovaného, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe, vždy prihliadne pri rozhodovaní o treste. Prichádzajú do úvahy tri alternatívne spôsoby rozhodnutia. Na takéto vyhlásenie sa prihliadne ako na poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Tr. zák. (ako na napomáhanie pri objasňovaní svojej trestnej činnosti) alebo je to dôvod na mimoriadne zníženie trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. per analogiam. Napokon takéto vyhlásenie spolu s ďalšími okolnosťami prípadu či pomermi páchatela môže odôvodňovať aj mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. Takýto postup je v súlade so Stanoviskom trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Tpj 55/2016 zo dňa 27.06.2017.

Za nedôvodnú považoval odvolací súd aj ďalšiu námietku obžalovaného ohľadom priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zák., nakoľko z rozhodnutia súdu prvého stupňa (výroku ani odôvodnenia) nevyplýva, že by bola obžalovanému táto priznaná. Obžalovanému bol navyše ukladaný samostatný trest za spáchanie jedného trestného činu.

Pokiaľ obžalovaný v písomných dôvodoch odvolania namietal, že v minulosti (do 31.12.2016) by mu za stíhaný skutok hrozil len trest odňatia slobody do dvoch rokov, pričom poukazoval v podstate na to, že mu mal byť v súlade s ustanovením § 2 Tr. zák. uložený miernejší trest, pretože predchádzajúca právna úprava bola pre neho priaznivejšia, odvolací súd túto odvoláciu námietku nepovažoval za dôvodnú.

Ustanovenie § 2 ods. 1 Tr. zák. síce skutočne obsahuje výnimku zo zákazu retroaktivity premietnutím zásady „nullum crimen sine lege“ obsiahnutej aj v čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky (rovnako tak čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd), avšak primárne vychádza z toho, že trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší. Páchatel'ovi možno uložiť taký druh trestu, ktorý dovoľuje uložiť zákon účinný v čase, keď sa o trestnom čine rozhoduje, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie. Z uvedeného podľa názoru odvolacieho súdu jednoznačne vyplýva, že vzhľadom k dátumu spáchania skutku v tejto trestnej veci obžalovaného (9.5.2023) nie je možné ukladať obžalovaného retroaktívne trest, ktorý by bolo možné uložiť iba do 31.12.2016, teda podľa právnej úpravy účinnej do 31.12.2016. Túto právnu úpravu by bolo možné použiť iba v prípade, ak by obžalovaný spáchal predmetný skutok do 31.12.2016.

V tomto smere je potrebné uviesť, že je síce pravdou, že podľa právnej úpravy Trestného zákona do 31.12.2016 sa prisvojenie si cudzej veci jej zmocnením, ak je čin spáchaný na veci, ktorú má iný na sebe alebo pri sebe bez ohľadu na to, o akú osobu sa jedná kvalifikoval „iba“ ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 Tr. zák. s trestnou sadzbou 0 – 2 roky, avšak v tomto smere zákonodarca dospel nepochybne k záveru o potrebe vyššej miery ochrany chránených osôb, ktorý svoj názor „pretavil“ v doplnení kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu krádeže aj o jeho spáchaní na chránených osobách.

Pokiaľ by odvolací súd pripustil výklad zákona prezentovaný obžalovaným, v podstate by poprel akúkoľvek možnosť zákonodarcu sprísniť páchatel'om trest za určité konanie, ak by sa naďalej malo postupovať pri ukladaní trestu podľa priaznivejšieho zákona z minulosti.

Za nedôvodné považoval odvolací súd aj odvolacie námietky obžalovaného týkajúce sa výšky spôsobenej škody, nakoľko pre právnu kvalifikáciu stíhaného skutku sa nevyžaduje spôsobenie ani malej škody, pretože obžalovaný si prisvojil cudziu vec tým, že sa jej zmocnil a čin spáchal na veci, ktorú mal iný pri sebe a zároveň na chránenej osobe – dieťati, čím naplnil všetky znaky základnej a kvalifikovanej skutkovej podstaty podľa § 212 ods. 1 písm. d), ods. 3 písm. f) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Tr. zák.

Možno dať v zásade za pravdu obžalovanému v tomto smere, že výška spôsobenej škody trestným činom môže byť kritériom pri určovaní výmery trestu, ktorý názor zákonodarca odzrkadľuje určitým rozpätím trestnej sadzby pre jednotlivé trestné činy v Trestnom zákone. V prípade obžalovaného je však potrebné zdôrazniť, že mu trest nebol ukladaný ani v základnej upravenej trestnej sadzbe (6,5 roka až 10 rokov), ale mimoriadne znížený pod dolnú hranicu upravenej trestnej sadzby vo výmere 4 roky a 8 mesiacov. V tomto zákonomnom postupe súdu prvého stupňa bola podľa názoru odvolacieho súdu dostatočne zohľadnená aj výška spôsobenej škody.

V súvislosti s odvolacími námietkami obžalovaného o neprimeranej prísnosti uloženého trestu odvolací súd uvádza aj to, že trest uložený pod dolnú hranicu upravenej trestnej sadzby takmer o jednu celú tretinu (maximálne zníženie za použitia zmierňovacieho ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. bolo vo výmere 4 roky a 4 mesiace) nemožno považovať za neprimerane prísny.

Pokiaľ ide o primeranosť uloženého trestu obžalovanému, odvolací súd dáva do pozornosti aj nasledujúce z hľadiska ukladaní trestu významné skutočnosti. Obžalovaný bol uznaný vinným zo spáchania úmyselného trestného činu závažnejšej formy – zločinu. Obžalovaný v rámci svojej predchádzajúcej trestnej minulosti sa navyše okrem zločinu lúpeže, ktorý je už zohľadnený v rámci použitia ustanovenia § 38 ods. 5 Tr. zák. a zvýšení dolnej hranice trestnej sadzby o jednu polovicu, dopustil spáchania aj ďalšieho zločinu, a to porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 3 Tr. zák., ale aj násilnej trestnej činnosti nielen na inej osobe (prečin nebezpečného vyhrážania), ale aj na veciach (opakované spáchanie poškodzovania cudzej veci podľa § 245 Tr. zák.).

Obžalovaný bol v minulosti 4 – krát súdne trestaný (6 záznamov v registri trestov, v dvoch prípadoch ukladaný súhrnný trest), a to aj dlhšími nepodmienečnými trestami odňatia slobody (7 rokov a 9 mesiacov, 5 rokov a 6 mesiacov), pričom v prípade všetkých odsúdení mu bol ukladaný nepodmienečný trest odňatia slobody. Z uvedeného potom vyplýva, že predchádzajúce výkony trestov

nemali u obžalovaného želaný efekt nápravy, keďže sa opätovne dopustil ďalšej závažnej trestnej činnosti.

Za významnú považuje odvolací súd ďalej aj tú skutočnosť, že obžalovaný sa teraz stíhaného skutku dopustil iba dva mesiace po tom, čo bol prepustený z posledného výkonu trestu odňatia slobody. Riadny život na slobode teda dokázal viesť iba veľmi krátku dobu.

V súvislosti s odvolacími námietkami obžalovaného, že u maloletého poškodeného nenastali závažné následky spôsobené trestným činom, odvolací súd uvádza, že z hľadiska znakov kvalifikovanej skutkovej podstaty teraz stíhaného zločinu krádeže sa spôsobenie osobitného následku (psychickej traumy) na chránenej osobe nevyžaduje.

Odvolací súd ďalej v zhode s názorom súdu prvého stupňa dospel k záveru, že u obžalovaného neexistovali žiadne dôvody na použitie mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. Odvolací súd teda u obžalovaného nezistil žiadne mimoriadne okolnosti prípadu (v prípade stíhaného skutku išlo o „štandardné“ naplnenie znakov skutkovej podstaty žiadnym spôsobom špeciálne nevybočujúce oproti iným prípadom), ako ani žiadne mimoriadne pomery obžalovaného (iba skutočnosťou, že obžalovaný je osobou bez domova, nie je možné odôvodňovať mimoriadne zníženie trestu pri majetkovej trestnej činnosti), ktoré by odôvodňovali použitie tohto ustanovenia.

V súvislosti s námietkami ohľadom rozhodnutí iných súdov odvolací súd uvádza, že nie je takýmito rozhodnutiami viazaný, pričom len zdôrazňuje individuálnosť nielen každej prejednávanej veci, ale aj osoby páchatel'a, ktorá je v tomto konkrétnom prípade odôvodnená už vyššie.

Z týchto dôvodov preto uložený nepodmienečný trest odňatia slobody, mimoriadne znížený pod dolnú hranicu upravenej trestnej sadzby na výmeru 4 roky a 8 mesiacov, nemožno v žiadnom prípade považovať za neprímerane prísny a uložený v rozpore so zásadami ukladania trestov (§ 34 Tr. zák.) tak, ako to majú na mysli ustanovenia § 321 ods. 1 písm. d), e) Tr. por.

Z hľadiska vyššie uvedených skutočností preto i odvolací súd dospel jednoznačne k záveru, že u obžalovaného neprichádza do úvahy uloženie miernejšieho trestu odňatia slobody, a to ani za použitia ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák., pretože len súdom prvého stupňa uložený nepodmienečný trest odňatia slobody je spôsobilý splniť svoj účel sledovaný v § 34 ods. 1 Tr. zák.

Takto uložený nepodmienečný trest (mimoriadne znížený) dostatočne zohľadňuje aj priznanie sa obžalovaného k spáchaniu trestného činu a jeho oľutovanie, ako aj jeho vyhlásenie o vine na hlavnom pojednávaní a zároveň v rámci individuálnej prevencie vytvorí vhodné podmienky na výchovu obžalovaného k tomu, aby viedol riadny život a v rámci generálnej prevencie dostatočným spôsobom zabezpečí odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania obdobných trestných činov a tiež dodá pocit právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Tento trest zároveň dostatočne vyjadruje aj morálne odsúdenie obžalovaného spoločnosťou.

Správne bolo napokon aj zaradenie obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, pretože v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol opakovane vo výkone trestov odňatia slobody, ktoré mu boli uložené za úmyselné trestné činy. Z toho dôvodu nepovažoval odvolací súd za dôvodnú ani námietku obžalovaného na zaradenie na výkon trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Odvolací súd v prípade osoby obžalovaného nezistil žiadne dôvody, pre ktoré by mala byť jeho náprava lepšie zaručená v ústave s minimálnym stupňom stráženia. Práve naopak, vzhľadom na už v minulosti vykonané nepodmienečné tresty odňatia slobody (aj dlhšieho trvania) obžalovaným bolo správne jeho zaradenie tak, ako to predpokladá Trestný zákon v ustanovení § 48 ods. 2 písm. b).

Z takto rozvedených dôvodov preto odvolací súd odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.